

DÜNYAMIZI GÜZELLEŞTİRMEK BİZİM ELİMİZDE

İSA AYGÜL'ÜN KÖŞE YAZISI

Günümüzde, hangi kuşağın insanıyla kısa bir sohbet etsek, şikâyetler zincirini peş peşe işitiriz. Gencinden yaşlısına, memurundan amirine, kadınından erkeğine, her kesimin, toplumun genel etik halinden rahatsız olduğunu görmemek için hiçbir sebep yoktur. Genellikle, kuşaklar arası rahatsızlıklar, alan değiştirirse de, genelde, toplumun dejenere olmuş değerler bütünüyle ilgilidir.

Kimisi köy ve şehir kültürünün, kimisi aile kültürünün yitikleştiğini, sosyal yaşamın olmasa olmazı dediğimiz komşuluk, akrabalık, dostluk, kardeşlik, arkadaşlık gibi kavramların içerik katmanlarının boşaltıldığını, kimisi de sevgi, saygı, itaat, hürmet, yardımlaşma, sorunları paylaşma, hal hatır sorma gibi toplum fertlerini birbirine bağlayan ahlaki düsturların rafa kaldırıldığını, gıybet, dedikodu, selamsızlık, çıkarıcılık, egoistlik gibi kişileri birbirinden uzaklaştırıcı olumsuzlukların ayyuka çıkartılarak zamanın dilimlerinde taht kurduğunu ifade eder, “ Bizim zamanımızda böyle miydi ? “ sorusunu üzgün haliyle sorarak yalnızlığını ilan eder.

Gençler büyüklerinden, büyükler gençlerden, kadın erkekten, erkek kadından, işçi patrone, patron işçiden, kısaca A'dan Z'ye kadar aklımıza gelebilen her birimden, birbirinin tutum ve davranışlarından rahatsız olmayan, şikâyet etmeyen hemen hemen yok gibidir günümüz toplumunda. Ferdi olarak memnun olanlar vardır ama genelin fotoğrafına baktığımızda görünen budur.

Bu fotoğrafın, bu şekilde yaşamın tuvaline düşmesinin, her şikâyetçiye, her rahatsız olana göre sebep ve nedenleri muhakkak vardır. “Neden” ve “Niçin” leri zihninde belirgin halde duruyordur. Belki de sorguluyordur. “Sebepler”, “Niçinler” ve “Nedenler” üzerinde durmayacağım. Bunu toplum bilimcilere bırakalım ki, bilimsel verilerle konuyu inceleyip araştırmalarını, sonuçlarını toplumla paylaşmalarını, çözüm önerilerini sunmalarını istemek en doğrusu olsa gerek.

Bu olumsuzluk kara bulutunu, fert bazında, neler yapabilirse insanoğlu, yine huzurlu, mutlu ve etik anlamda şikâyetsiz bir yaşama ulaşarak uzaklaştırması mümkün müdür?

Kanaatimce, birey olarak bizler, hepimiz, kendimize söz verip, bizi biz yapan kurallar demetinden en elzem olanların bir kaçını uygularsak yaşantımızda, uygulanması için çaba gösterirsek nefeslendiğimiz mekânda, ilk adımı atmış oluruz özlediğimiz zamanı yakalama noktasında.

Her insanı, Yaradan'ın bir eseri olarak görmeye, sevgi ve saygı göstermeye, karşımızdakinin hata ve kusurlarını görmek yerine kendi kusurlarımızı görmeye, terk etmeye, yakınlarımızın sorunlarıyla ilgilenererek yardımcı olmaya, hal hatır sormaya, ziyaret etmeye, komşuluk hak ve hukukuna riayet etmeye, işimiz veya görevimiz ne olursa olsun kul hakkını gözetmeye, nefesimiz kadar önemli olan değerlerimizi yaşamımızın her alanında uygulamaya, birbirimizle olan sosyal ilişkilerimize zarar verecek tüm olumsuz davranışları bir daha hiç yapmamaya, kendimize yapılmasını istemediğimizi bizim dışımızdakilere yapmamaya, hak, hukuk ve adalet gibi meziyetlerimizi gün yüzüne çıkaracağımıza, yalan, gıybet, iftira gibi şer olanların tümünden uzaklaşmaya, hayatımızın her deminde uygulamamaya (ki bunları çoğaltmak mümkün) söz verirsek, verdiğimiz sözü de tutarsak, tuttuğumuz sözü de uygular isek, yaşadığımız zaman ve mekan sizce nasıl olur ? Şikâyetlerimiz bir nebze de olsa azalır mı ?

Nefesli dünyamızda, yaşadığımız olumlulara ve olumsuzluklara sabretmeyi, Yaradan'ımızın sonsuz nimetlerine şükretmeyi, güzelliklerin bizi sarmalayıp kuşatması, olumsuzlukların bizi terk etmesi ve geri dönmemesi için dua etmeyi hiç unutmamak, adımızı bildiğimiz gibi bilsek, nefes alıp vermeye muhtaç olduğumuz gibi yanımızda taşısak, iç dünyamız sakinleşerek huzura ulaşır mı ?

Ömrümüzü, güzel bir dünyanın yolunda ilerleyerek tüketmek var iken, neden karanlık tünellerin içinde boğularak tüketiyoruz ki? Dünyamızı güzelleştirmek için daha ne bekliyoruz ki ?